

Ens ha arribat

Duran demana una rectificació a Xavier Bosch

Que rectifiqui. Això és el que vol el secretari general de CiU, Josep Antoni Duran i Lleida, del director i presenta-

dor d'Àgora, Xavier Bosch. Durant un entrevista preelectoral a TV3, el líder de CiU considera que Bosch va introduir la

sospita que ell i Sánchez Llibre podrien haver "venut" els vots de CiU al Congrés "als lobbies". Duran ha presentat

un requeriment notarial perquè se'n desdiguí. Es tracta d'un pas previ a una possible demanda civil.

Apunts

Lluís Martínez

Teletransport

Després de la brometa dels 749 milions no em diran que aquest altre cas d'incompliment els sorprèn: resulta que el Ministeri de Cultura ha suspès l'enviament a Catalunya de les últimes 300 caixes dels *papers de Salamanca*. Ja ho saben: aquells documents es van emportar de les institucions i els domicilis particulars de Catalunya a punta de pistola.

El Ministeri de Cultura ha paralytitzat la reunió del patronat que havia d'aprovar l'enviament per raons semblants a les del retard en el pagament dels 749 milions. Ara estan en funcions i no estaria bé prendre segons quines decisions. Encara que ja estiguin aprovades i que compleixin totes les lleis. No, que sigui el PP qui es mulli. És a dir que, un cop més, quan les lleis emparen els drets dels catalans es tornen sospitoses automàticament i es transformen en paper mullat. I això ho fan els mateixos que enarboren grans principis com la Constitució. Perquè els dóna la raó. Si no, no es preocupin: ja l'haurien preocupat uns quants cops.

I per unir la burla a l'insult, la consellera de Cultura de Castella i Lleó, Alicia García, vol que la llei de la memòria històrica que empara el procés es derogui (i ho faran, si el Tribunal Constitucional no els dóna la raó) i que tornin els documents que s'han "espoliat". Espoliat! No pateixin, que si tal cosa passés l'Estat no imposaria tantes cauteles com quan els va haver de cedir, a contracor, a Catalunya. Tornarien a Salamanca més ràpid que amb el teletransport de *Star Trek*.

Espanya ens roba? Sort en tindriem, si només fos això.

La col·leccionista

"D'acer"

Silvia Avallone només té vint-i-sis anys i amb la seva primera novel·la ha guanyat el premi Campiello d'Òpera Prima i ha quedat finalista del Strega, el premi que ens va descobrir fa uns anys el talent de Paolo Giordano i la seva meravellosa primera novel·la, *La solitud dels nombres primers*. Podríem dir que Avallone i Giordano pertanyen a una mateixa generació i això ens permet assegurar, doncs, que la literatura és un dels pocs àmbits –ara mateix– en què a Itàlia no li cal patir. Avallone (a la fotografia) es va llicenciar en filosofia a la Universitat de Bolonya però, abans d'això, vivia a Piombino,

una ciutat de 30.000 habitants a la regió de la Toscana. I, quan es va posar a escriure, Silvia Avallone va decidir fer saber al món que a la Toscana no tot són paisatges enlluernadors, amors romàntics sota el sol ardent, velles cases senyoriuques amb glicines a l'entrada. La Toscana també és Piombino, una ciutat industrial on les fàbriques i els blocs de pisos barats ho envaeixen tot. En el barri obrer de Via Stalingrad hi viu la protagonista adolescent de la novel·la *D'acer*: l'Anna hi havia nascut, però s'adonava que els paperots, les puntes de cigarreta i de vegades les xeringues per terera eren un mal senyal.

JOSEP LOSADA

Que sota les pilastres s'hi pixava tothom: gossos, nens i addictes. Que feia una pudor que t'havies de tapar el nas. Que un home que s'injecta una dosi d'heroïna al braç o al coll, davant dels nens, no és

un espectacle esplendorós. Però escopir damunt d'aquelles coses era com escopir damunt d'una mateixa. L'Anna i la seva amiga Francesca, que pateix els abusos del seu pare, només tenen una es-

perança, que es dibuixa definida davant dels seus ulls quan són a la platja de Piombino: l'illa d'Elba, el paradís luxós on descansen els rics de Milà. Si llegiu *D'acer* descobrireu un món que potser teniu a prop i no coneixeu. Potser us mirareu amb uns altres ulls les xonis de Castefa que només somnien fugir de la vida que els espera: treballen del matí al vespre, el cap de setmana es col·loquen. Després es casen, fan un nen, i finalment es moren. Què ha passat? Res. Ningú no s'ha adonat d'elles. La novel·la de Silvia Avallone l'ha publicada Edicions 62, amb una excel·lent traducció de Josep Julià Ballbè.

Sílvia Soler

Vuits i nous

Papers històrics

Manuel Cuyàs

Periòdicament rebo a casa, tal com ha de ser, les publicacions a les quals estic subscript. Algunes són setmanals, altres mensuals i altres surten quan Déu vol. N'hi ha dues que acullo amb una il·lusió especial. Una és el *Fulls del Museu Arxiu de Santa Maria de Mataró* que d'una manera docta però també molt amena m'informa del passat històric del meu poble. L'altre dia hi vaig descobrir que Antoni Gaudí havia tingut en la seva vida dos amors, un de joventut i l'altre de maduresa, i que per aquelles casualitat de la vida les dues dones en qüestió

eren germanes: eren les senyores Moreu de Mataró que al seu temps van fer tronar i ploure perquè eren dones de molta categoria intel·lectual i molt d'avançada. Diguem aviat que els dos amors no van comportar cap conseqüència que pugui comprometre la futura santedat de l'arquitecte de la Sagrada Família.

Si els *Fulls* se situen en l'apartat de les revistes que surten quan Déu vol, l'altra publicació de la qual els vull parlar és *L'Avenç*, que arriba a casa cada mes amb perfecta formalitat.

L'últim número de *L'Avenç* publica un article molt bo de Joaquim Nadal sobre el sacerdot intel·lectual Modest Prats del qual s'acaben de publicar uns textos amb el títol d'*Homilies de Medinyà*. Però

jo a *L'Avenç* busco sobretot les llarguíssimes, treballades i profundes entrevistes que a cada número publica el seu director, Josep Maria Muñoz. En aquest número la per-

sona agraciada amb les preguntes de Muñoz és l'escriptor i traductor Feliu Formosa. Abans, en números anteriors, hi han passat altres intel·lectuals i polí-

tics del país. L'entrevista és un gènere periodístic difícil. Muñoz el cultiva brillantment potser per-

què no és periodista sinó historiador. Això fa que s'acosti als personatges amb molta erudició i havent-los estu-

diant, exercicis que els periodistes també hauríem de fer però que sovint no fem. El cas és que el dia que aquestes entrevistes es recullin totes en un llibre la gent quedarà parada en comprovar que completen la galeria d'homenots i donotes del país interessants de conèixer que ja havien començat a reunir Baltasar Porcel o Montserrat Roig.

ANTHONY GARNER